

■ **GÄSTKRÖNIKA.** Ingvar Kamprads bortgång fick vår gästkrönikör Roger Persson att börja tänka på livets oundvikliga.

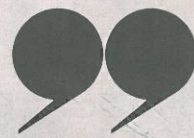

**ROGER
PERSSON**

Döden vid bagagebandet

Det är söndag förmiddag och solen lyser, enligt talesättet, med sin frånvaro (hur nu det är möjligt?). Regnet hänger tungt över Täby och man går och väntar på att något positivt skall hända som kan lätta upp tungsinnet. Men faktum är att det har blivit precis tvärt om. Först hör man på nyhetssändningarna att Ingvar Kamprad, IKEA:s grundare, har lagt sig på soffan för gott. Det tycker jag han hade rätt till efter ett långt och framgångsrikt liv. Han var kanske en av Sveriges absolut främsta entreprenörer genom tiderna. IKEA finns på många platser över hela världen och har satt Älmhult i Småland på världskartan för evigt.

Men det är inte enbart Kamprads frånfälle som får himlen att framstå som ännu lite gråare. Jag har precis läst en bok skriven av en god vän som bor i Varberg. Den

Så grymt och obarmhärtigt kan döden inträffa och de efterlevande måste hantera en livslång saknad.

handlar också om döden men ur ett lite annorlunda perspektiv. Boken, som bär titeln "Jag är lyckligt gift, min man är bara lite död" är skriven av vår vän Marita Warborn Lundgren tillsammans med Christina Karlberg. Två lyckligt gifta kvinnor som drabbades av svår sorg mitt i livet.

För Marita gjorde sig döden inte bara påmind, hon fick en rejäl och oväntad käftsmäll när den infann sig, på Landvetters flygplats utanför Göteborg. Hon och hennes man hade varit på en resa till London, precis landat och familjen stod vid bagagebandet för att invänta sina väskor. Då, helt utan förvarning, ramlar hennes man ihop på det kalla stengolvet. Livlös. Livsuppehållande åtgärder sattes in i väntan på ambulansen men som Marita skriver i sin bok, "jag tror Stig var död redan när han föll till golvet".

Så grymt och obarmhärtigt kan döden inträffa och de efterlevande måste hantera en stor sorg och en livslång saknad. I boken finns ett citat av William Shakespeare; "vem som helst kan behärska en sorg, utom de som drabbas av den". Det gäller naturligtvis även Ingvar Kamprads familj trots att det dödsfallet säkerligen inte kom lika oväntat.

Själv spelar man inte längre på den främre planhalvan vilket i många stunder känns obekant. Livet rullar på, man har en underbar familj, en vänkrets som höjer livskvaliteten och arbetsuppgifterna känns stimulerande trots att man med råge passerat pensionsåldern.

Men man vet aldrig, plötsligt slår döden till och sorgens himmel bli lika mörk och tung som den är idag även om solen finns där bakom de grå skyarna.